29/03/2021

Το Βέλγιο τίμησε την Εθνική Επέτειο στην πρώτη ορθόδοξη ενορία

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Στην πανηγυρίζουσα Ενορία του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην Αμβέρσα, την πρώτη ορθόδοξη Ενορία στο Βέλγιο με ιστορία μεγαλύτερη των εκατόν είκοσι χρόνων (ιδρύθηκε το 1900), λειτούργησε στις 25 Μαρτίου 2021 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελγίου και Έξαρχος Κάτω Χωρών και Λουξεμβούργου κ. Αθηναγόρας, τηρουμένων των περιορισμών και των μέτρων προστασίας για την αποφυγή της εξάπλωσης της πανδημίας του κορωνοϊού που ισχύουν στο Βέλγιο.

Ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμά του αναφέρθηκε στην σημασία της διπλής εορτής, του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και της επετείου των 200 ετών από την έναρξη της επαναστάσεως.

Μετά την Θεία Λειτουργία ακολούθησε η Δοξολογία για την εθνική εορτή της Ελλάδος.

Εν συνεχεία, την Κυριακή 28 Μαρτίου 2021, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης

Βελγίου και Έξαρχος Κάτω Χωρών και Λουξεμβούργου κ. Αθηναγόρας τέλεσε την Θεία Λειτουργία στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Βρυξελλών τηρουμένων των περιορισμών και των μέτρων προστασίας για την αποφυγή της περαιτέρω εξάπλωσης του κορωνοϊού που ισχύουν στο Βέλγιο.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος τέλεσε την επίσημη Δοξολογία για την επέτειο των 200 ετών από την έναρξη της ελληνικής επανάστασης με την παρουσία των Ελληνικών Διπλωματικών Αρχών στο Βέλγιο και των Ελληνικών Στρατιωτικών Αρχών στο ΝΑΤΟ.

Τον πανηγυρικό της ημέρας εξεφώνησε ο Εξοχώτατος Πρέσβυς της Ελλάδος στο Βέλγιο κ. Διονύσιος Καλαμβρέζος, ενώ η τελετή της Δοξολογίας τελείωσε με τον Εθνικό Ύμνο της Ελλάδος και του Βελγίου.

Διονύσιος Καλαμβρέζος: 200 Χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση, 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Η Επανάσταση του 1821, το ιδρυτικό γεγονός του ελληνικού κράτους, έχει μεγάλη ιστορική, εθνική, κοινωνική σημασία. Όχι μόνο γιατί δημιούργησε τη σύγχρονη Ελλάδα, αλλά και γιατί οι παρακαταθήκες, τα διδάγματα και οι αξίες της διαμόρφωσαν το μέλλον της χώρας. Από το 1821 αρχίζει μια νέα μεγάλη πορεία του ελληνικού έθνους, γεμάτη από πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες για γεωγραφική, πολιτική και οικονομική σταθεροποίηση μιας μικρής χώρας, με δημοκρατία και ελευθερία.

Η Επανάσταση του 1821 υπήρξε η τελευταία σε μια μακρά σειρά επαναστατικών κινημάτων που εκδηλώθηκαν στον ελληνικό χώρο ήδη από την εποχή της Άλωσης της Κωνσταντινούπολης. Η ευόδωση της Επανάστασης του ’21 υπήρξε αποτέλεσμα καθοριστικών παραγόντων που έλειπαν στα προηγούμενα επαναστατικά κινήματα, αλλά υπήρχαν το 1821, όπως η εθνική αυτογνωσία, η πνευματική ωριμότητα του

έθνους, η οικονομική του ανάπτυξη, η δημογραφική του εξάπλωση, η παρουσία και συμμετοχή σημαντικών προσωπικοτήτων.

Στην εμπέδωση της εθνικής αυτογνωσίας, ιδίως από τα μέσα του 18ου αιώνα, συνέβαλαν καθοριστικά οι λόγιοι του Νεοελληνικού Διαφωτισμού. Το κίνημα του Νεοελληνικού Διαφωτισμού, ένα πλέγμα διανοητικών και ιδεολογικών αλλαγών, που προέκυψαν από διευρυνόμενες πνευματικές και πολιτισμικές επαφές του νέου ελληνισμού με τη Δύση κατά τον 18ο αιώνα, εξέφρασε και μορφοποίησε στο επίπεδο της παιδείας, της ιδεολογίας, και της κοινωνικής κριτικής, τις επιδιώξεις και την αντίληψη που είχαν για τον κόσμο, οι νέες κοινωνικές δυνάμεις που εμφανίστηκαν, με μεγάλο δυναμισμό, στη σκηνή της ελληνικής ιστορίας, τον 18ο αιώνα.

Μέσα στη δυναμική του, το κίνημα του Διαφωτισμού αμφισβήτησε τις παραδοσιακές πραγματικότητες που κυριαρχούσαν στην Τουρκοκρατούμενη Ανατολή. Πρότεινε και προώθησε νέα συστήματα αξιών, νέα συστήματα παιδείας και ένα νέο πολιτικό και κοινωνικό σύστημα.

Ομάδες Ελλήνων ίδρυσαν μυστικές οργανώσεις για την προετοιμασία της εθνικής εξέγερσης. Ο Ρήγας Φεραίος (1757-1798) πρότεινε τη δημιουργία μιας βαλκανικής δημοκρατίας και επεξεργάσθηκε την Πολιτική Διοίκηση, εμπνευσμένη από το γαλλικό σύνταγμα του 1793. Άλλες οργανώσεις, που δημιουργήθηκαν στις αρχές του 19ου αιώνα, όπως η «Φιλική Εταιρεία», που ιδρύθηκε στην Οδησσό το 1814, επρόκειτο να οργανώσει γύρω της όλες τις δυνάμεις του έθνους και να αρχίσει την Επανάσταση.

Εκείνοι που πήραν αρχικά την πρωτοβουλία για την ουσιαστική προετοιμασία της Επανάστασης ήταν έμποροι και προοδευτικοί διανοούμενοι, που ταύτιζαν το ιδανικό του φιλελευθερισμού και το ιδανικό της εθνικής ανεξαρτησίας. Από το 1819, όταν φάνηκε πως η επανάσταση ήταν αναπόφευκτη και επικείμενη, η Εταιρεία ανοίχτηκε σε ανθρώπους που ανήκαν σε άλλες ομάδες, όπως τους Φαναριώτες, τους προεστούς, τους ιερωμένους.

Από τους αλληλοσυγκρουόμενους προσανατολισμούς των Επαναστατών, τον αστικό φιλελευθερισμό, το δημοκρατικό ή επαναστατικό πνεύμα, τις ολιγαρχικές τάσεις, μια στρατηγική που υπογράμμιζε τη σημασία της άμεσης ένοπλης δράσης, μια δεύτερη στρατηγική αναμονής, που τόνιζε την αναγκαιότητα μορφωτικής και πολιτικής προετοιμασίας και την υποστήριξη από ξένες δυνάμεις, έπρεπε να προσδιορισθεί η κοινή πορεία.

Το ζήτημα γινόταν πιο σύνθετο και από τον ειδικό και πολύπλοκο χαρακτήρα του

ελληνικού κινήματος, που ήταν ένα κίνημα εθνικό, αλλά και ταυτοχρόνως κίνημα ενός χριστιανικού λαού ενάντια στον μουσουλμάνο κατακτητή που δεν ήταν εύκολο να θεωρηθεί νόμιμος. Επίσης, ήταν κίνημα ενός λαού που σε εκείνη τη ρομαντική εποχή είχε υποβλητική δύναμη και επηρέαζε την παγκόσμια κοινή γνώμη, δημιούργησε τον φιλελληνισμό, και οι κυβερνήσεις, ακόμα και οι πιο απολυταρχικές, έπρεπε να υπολογίζουν.

Το ανεξάρτητο ελληνικό κράτος υπήρξε το αποτέλεσμα αυτών των διαφορετικών, ενίοτε αντιφατικών διεργασιών. Σε αυτήν την κορυφαία πολιτική πράξη συμπυκνώθηκαν πολύχρονες οικονομικές, κοινωνικές και ιδεολογικές διεργασίες, οι οποίες με τη σειρά τους επιταχύνθηκαν αλλά και άλλαξαν μέσα στην διαδικασία της επανάστασης.

Η αναδρομή στις πρώτες ενέργειες για τη συγκρότηση ενός σύγχρονου ελληνικού κράτους αποκαλύπτει τα ιδεολογικά και πολιτικά θεμέλια, επάνω στα οποία οι επαναστατημένοι Έλληνες θέλησαν να στηρίξουν το νεοσύστατο κράτος, το μείγμα το οποίο συνέθεσαν με στοιχεία από το παρελθόν, αλλά και την εποχή τους.

Τα πρώτα θεσμικά κείμενα, που συντάχθηκαν ταυτόχρονα με την εξελισσόμενη επανάσταση, ταυτόχρονα δηλαδή με σκληρές μάχες εναντίον του δυνάστη, αλλά και με εσωτερικές συγκρούσεις μεταξύ των πρωταγωνιστών της Επανάστασης, δηλαδή τα πρώτα τρία «Επαναστατικά» Συντάγματα, αποτελούν τη θεσμική αποκρυστάλλωση της πολιτικής ιδεολογίας της Επανάστασης.

Τα τρία Συντάγματα που προέκυψαν από τις Εθνοσυνελεύσεις της Επιδαύρου (1822), τεκμηρίωσαν, ότι οι Έλληνες αγωνίσθηκαν όχι μόνο για να αποτινάξουν τον τουρκικό ζυγό, αλλά και για να δώσουν κρατική υπόσταση στο Έθνος, το οποίο διαφύλαξαν υπό καθεστώς δουλείας αιώνων, και να δημιουργήσουν κράτος δημοκρατικό, με κατοχυρωμένα όλα τα μέχρι τότε διαμορφωμένα δικαιώματα του ανθρώπου.

Εμφύλιες συγκρούσεις, και στρατιωτικές αποτυχίες τα επόμενα χρόνια (1825 – 1827) σκοτείνιασαν τον ορίζοντα και το καλοκαίρι του 1827, η πορεία της Επανάστασης φαινόταν καταδικασμένη.Η πορεία αυτή ανατράπηκε από μια σειρά παρεμβάσεων του διεθνούς παράγοντα. Οι Ρωσία, Αγγλία και Γαλλία, μετά τον ηθικό θρίαμβο και την αντοχή της Ελληνικής Επανάστασης, συνασπισμένες για να καταστέλλουν τις επαναστάσεις, συνέπραξαν τελικά με τη ναυμαχία του Ναβαρίνου (Οκτώβρης 1827), υπέρ μιας επανάστασης, προς αίσιο τερματισμό της.

Η Ελληνική Επανάσταση αναγνωρίζεται ως ένα σύνθετο γεγονός της παγκόσμιας ιστορίας και εγγράφεται στην «Εποχή των Επαναστάσεων» που ξεκίνησε με την

Αμερικανική Επανάσταση το 1775 και εκτείνεται έως το 1848.
Υπενθυμίζεται ότι κατά την Επανάσταση εξοντώθηκε το εν τρίτο του ενεργού πληθυσμού και απωλέσθησαν τα δύο τρία του παγίου κεφαλαίου στις απελευθερωμένες περιοχές του ελληνικού γεωγραφικού χώρου, τίμημα βαρύτατο για την απόκτηση της ελευθερίας σε όση έκταση αυτή εμπεδώθηκε με την ίδρυση του ελληνικού, μικρού ακόμη, κράτους.

Σήμερα 200 χρόνια μετά την Επανάσταση, η επανεξέταση των ιστορικών συμβάντων, η επανερμηνεία τους σήμερα, η αναζήτηση του κοινού νήματος του τότε και του τώρα, μπορεί να δίνει απαντήσεις στο ερώτημα πώς μπορούμε να διαμορφώσουμε όρους και συνθήκες εθνικής ελευθερίας, πώς μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα μέλλον ανάπτυξης και ελευθερίας.

Η συνειδητοποίηση των θυσιών και της προσφοράς ζωής που έκαναν οι αγωνιστές του 1821 και ο αγωνιζόμενος λαός της εποχής εκείνης μπορεί να συμβάλει στην αποτελεσματικότερη και διαυγέστερη αντιμετώπιση των σημερινών εθνικών αναγκών και στόχων.

Οφείλουμε να στοχαστούμε και σήμερα για την ελευθερία και την εθνική ανεξαρτησία, για το κόστος των εμφυλίων, για τη μη έγκαιρη διαμόρφωση συνθέσεων και συναινέσεων. Γιατί αυτή η μάχη στην ιστορία δεν δίνεται μόνο μια φορά. Κάθε εποχή οφείλει να δίνει το δικό της αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία.

Η οικοδόμηση αποτελεσματικών θεσμών, η βελτίωση της οικονομίας, η ποιότητα των πολιτικών σχέσεων, ο σεβασμός του άλλου, η διαμόρφωση ενός ισχυρού συλλογικού Εμείς, όπως τότε το 1821, που θα εδράζεται στο κοινό καλό και στο δημόσιο συμφέρον, οι ειρηνικές, σταθερές και αμοιβαίως επωφελείς σχέσεις της χώρας μας με άλλες χώρες, η αποφασιστικότητα να προταχθεί το κοινό καλό στα οικονομικά και πολιτικά ζητήματα, απέναντι σε προσωπικά συμφέροντα, η ενίσχυση του έθνους ώστε να βασίζεται, σε μεγάλο βαθμό, στις δικές του δυνάμεις είναι μεγάλες εθνικές επιδιώξεις που θα απηχούσαν σήμερα το πνεύμα του ‘21.

Την 25η Μαρτίου, επέτειο της ημέρας έναρξης του απελευθερωτικού αγώνα, οι Έλληνες τιμούν την επέτειο της εθνικής τους χειραφέτησης και την επανεμφάνιση του ιστορικού έθνους τους στο διεθνές προσκήνιο. Επίσης τιμούν την επιβεβαίωση του φρονήματος της αντίστασης στην αυθαιρεσία και στην ανελευθερία. Τιμούν τη δικαίωση της ουσίας της ύπαρξης τους και επιβεβαιώνουν την αξία της στην παγκόσμια Ιστορία.

Την επόμενη Κυριακή ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελγίου θα τελέσει την Δοξολογία για την Εθνική Εορτή της Ελλάδος και στο Μεγάλο Δουκάτο του

Λουξεμβούργου.